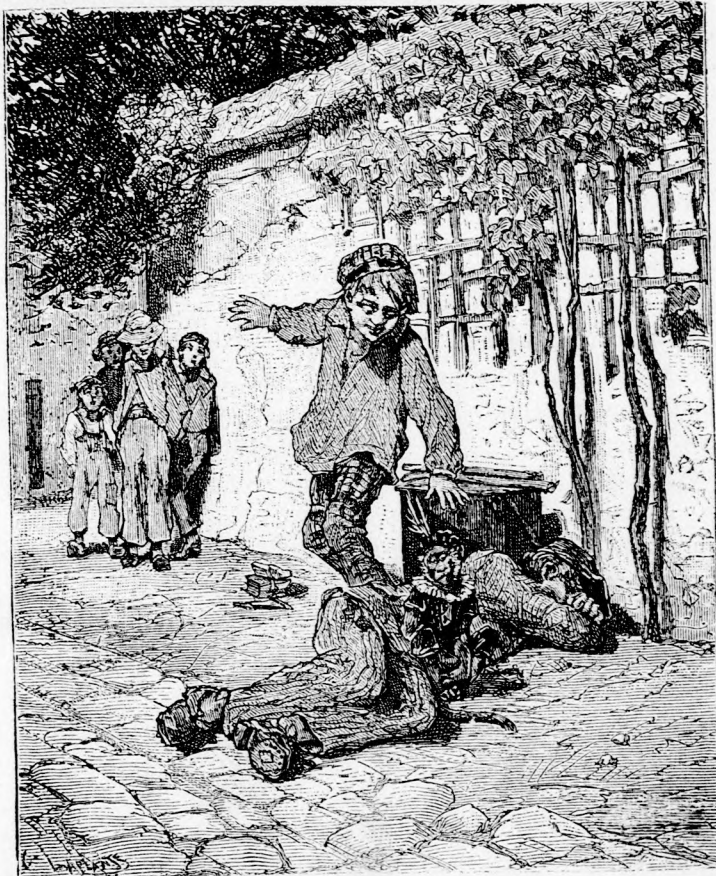

KIS HÍR NAP

MEGZAVART PIHENÉS. (Lásd a 74. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898. július 31-én.

LV. köt. 5. szám.

ROSZCSONT FERKE
UJABB VISELT DOLGAI.

— Elmeséli *Ida néni*. —

(Képekkel.)

(Vége.)

AZ ELSŐ naptól fogva valóságos harc fejlődött ki Ferke és a tanárné között. Nagyban panaszkodott Ferke, midőn hazatért, hogy az ő gyomra nem bírja el a német kosztot, mert a néni olyan furcsa ételeket készít, amit magyar gyomor meg nem emészt.

Eleget tanitgatta a nénit, hogy kell főzni, de hiába! Csak nem fogott a német asszonyon a magyar tanács.

— Ugyan nénikém, mondá, ne sajnálja a zsirt, aztán ne a borssal meg a cukorral rontsa az ételleket, hanem tegyen bele paprikát, jó sokat. Még a pontyot is borssal fűszerezi! Ki hallott már ilyet! Semmi ize. Akár nyersen enném!

Egyszer hajdinát főzött. Azt még soha sem látta Ferke. A hajdina vagy tatárka dara bizony nem szépet mutat, ha megfőzik: fekete-barna, akár a sár.

— Hát ez valjon mi? csodálkozott Ferke. Azt a fekete izét is megegyük?

— Tatárka-dara, magyarázta neki a tanárné asszony. Egyék, nagyon egészséges étel.

— Egészséges! . . . duzzogott Ferke. Nem azért jöttem én Moróczra, hogy itt az egészségemet keressem. Nincs nekem semmi bajom, csak éhes vagyok.

Nem is ette meg, otthagya, de nem egészen. Egy keveset leszedett belőle, gondosan borítékba tette és úgy küldte haza. Igaza volt, nem is lett zsiros a papiros tőle. Otthon nevettek; csak Kata sajnálta

a fiut és addig nem volt nyugta, amíg nem küldtek Ferkének elemőziát. A tanárné asszonyom nem engedte meg, hogy a küldeményt egyszerre egye meg. Ó nem, megterhelné a gyomrát és ettől nagyon fél-tette a Nagysága az egész háznépet. Gondosan bezárta az éléskamrába a kosarat a sok jóval és így apránként adogatott Ferkének belőle. »Kóstolóba«, mint ő mondta. A fiut a méreg ette miatta, mert neki borzasztó kín volt az. Inkább ne is küldjenek neki hazulról semmit, ha azt nem teheti vele, amit maga akar.

Azt hiszitek, üres volt a tanárné éléskamrája? Dehogy! Volt ott mindenféle jó; de az alma csak akkor került az asztalra, ha már rohadt volt, a befőtt, ha már kiverte a penész. Az a befőtt! Ferkének sehogy sem izlett.

— Én nem tudom, hogy van az? mondogatta sokszor. A néni cukrot tesz a káposztába meg a spenótba, a befőttet pedig cukor nélkül csinálja. Még a macskának se köllene! Semmi ize. Akár kavicsot enném, nem befőtt gyümölcsöt. Jól teszi, ha penészedik!

A néni persze boszankodott nagyon. Azt mondta, hogy Ferke nagyon válogatós. Az asztalnál mindig pörölt, hogy Ferke egye meg egészen a főzeléket. Ferke viszont boszantotta, ahogy csak tehetette.

— Hát pulykája van-e sok, nénikém? — kérdezte, mikor kását hoztak az asztalra.

— Miért kérdezi? pattant föl a néni.

— Mert nálunk a pulykát etetik vele, mondá Ferke. Nem embernek való az. Kása nem étel.

— Én pedig azt mondom, hogy megeszi! parancsolta tanárné asszonyom. Meglátja, hogy a kása nagyon jó.

— No, ha muszáj vele! sóhajtott Ferke.

Pedig dehogy tanyar képpel, aztán tanárné a szobából, ujságot, amely ott tépett egy levelet, csinált belőle és egy kását. Nem volt ő meg a tanár ur; napi híreket olvastam mi történik. (Lásd a

Mikor a néni az Ferke tányérját néz meg volt elégedve. megtörte Ferkét.

— No látja! gún jó a kása! Még a hagyott a tányéron! rának, tudom.

Ferke morgott v értették, hogy mit elment. Magával v A másik szobában néni téli köpenyegét bele. Kicsiny volt szott, hogy a zsebkását is sajnálta belőle.

— Legalább jó nem hül ki egyhamar

No hiszen kedves nek, mikor délután a boltban ki akart nyege zsebéből, kiadó udvariasan fe is utána kapott elszakadt a papiros a kása odaragadt gott a földre.

— No, ha muszáj, csak megbírkozom vele! sóhajtott Ferke.

Pedig ahogy tette. Csak nézegette fanyar képpel, aztán, mikor kifordult a tanárné a szobából, hamar felkapott egy ujságot, amely ott feküdt egy széken, kitépett egy levelet, aztán gyorsan kürtöt csinált belőle és egy-kettő! bele töltötte a kását. Nem volt más az asztalnál, csak ő meg a tanár ur; de ez éppen a legujabb napi híreket olvasta és nem is vette észre, mi történik. (Lásd a képet a 68. lapon.)

Mikor a néni az ebédlőbe visszajött, a Ferke tányérját nézte. Üres volt. A néni meg volt elégedve. Büszke volt rá, hogy megtörte Ferkét.

— No látja! gúnyolódott, hogy nagyon jó a kása! Még csak egy piczikét sem hagyott a tányéron! Nem árt meg a gyomrának, tudom.

Ferke morgott valamit, de azt már nem értették, hogy mit. Aztán kapta magát és elment. Magával vitte a kása-csomagot is. A másik szobában ott látta a fogason a néni téli köpenyegét, annak a zsebébe dugta bele. Kicsiny volt a csomag, meg sem látzott, hogy a zsebben van. A néni még a kását is sajnálta és kis porciót adott belőle.

— Legalább jó meleg marad, a kása nem hül ki egyhamar! mondá nevetve Ferke.

No hiszen kedves meglepetése volt a néni-nek, mikor délután vásárolni ment! Hogy a boltban ki akart valamit venni a köpönyege zsebéből, kiesett a papiros. A kereskedő udvariasan fel akarta venni, a segéd is utána kapott és a nemes versenyben elszakadt a papiros. Csak bámultak, mikor a kása odaragadt a kezükhöz, meg lepotyogott a földre.

A tanárné asszony irult-pirult. Nem tudott hová lenni zavarában.

No hiszen, volt Ferkének hadd ei hadd, mikor haza került! De mondhatom, a vásott kölyke föl sem vette a szidást. Csak azt sajnálta, hogy nem láthatta azt a szép jelenetet ott a boltban. Nem adta volna sokért, még egy tál fánkért sem.

Csak az nem esett jól Ferkének, hogy a tanár ur mérgeződött. Mert ha a nénivel örökös háboruban élt is, a tanár urral szépen megfért, abból az egy okból, mert nagyon szerette. Megszerette pedig, mert nagyon sajnálta. A tanár ur alig evett valamit.

Annyit sem, mint Ilonka hugocskája, szokta volt Ferke mondani.

— Gyomor-baja van, állítá a néni.

— De hát nem is csoda, ilyen koszt mellett! — dohogott Ferke. Aztán hogy is lehet valakinek étvágya, ha folyton nézik, mit tesz a szájába? »Ezt ne edd! Elég volt! Ebből végy! Az zsiros, megárt!« Szóval, így folyt a kommandórozás az egész étkezés alatt és a tanár ur ugy engedelmeskedett, mint valami kis gyermek. A doktor csöppeket rendelt neki, tanárné asszonyom herbateával itatta, de azért csak nem javult a beteg gyomor sehogysen.

Egyszer, mikor a doktor megint nagy tanácskozást tartott és uj cseppeket és koplalást rendelt, Ferke a kapuban megleste az orvost.

— Ugyan, doktor bácsi, ne kinozza szegény tanár urat mindenféle keserü orvossággal; hiszen nem beteg, csak éhes.

A doktor nevetett.

— Hát te jobban érted az ő baját, mint én? No, hát gyógyítsd te!

— Meg is teszem, dörmögte Ferke. Szép doktor, gyönyörű orvosságot rendelt! Hogy koplaljon a szegény tanár ur; meg ezt ne egye, azt se! Csak én rám bizná magát, tudom: egy hónap alatt meggyógyítanám!

A tanár ur rendesen teát reggelizett, néha egy kis sonkaszeletet is evett, olyan vékonyat és átlátszót, mint valami fátyoldarab. Aztán délig egy falatot sem evett, délben pedig sokszor megesett rajta, hogy amint a levest megkóstolta, rosszul lett tőle, megcsömörlött.

— Megterhelted a gyomrod a sonkaszelettel, mondta ilyenkor a tudós tanárné és nagy prédikációt tartott, hogy ne egyék sokat az ember, mert az árt az egészségnek.

— Azt hiszem, az ártott meg a tanár urnak, hogy nem

»tizóráz«-ik, gondolta Ferke. Ám nem mondta hangosan, mert tudta, hogy a néivel nem lehet vitatkozni.

De kész volt a terve. Ha sikerül, nagy lesz az öröme. Ő fogja gyógyítani a tanár urat. Érti ő azt legalább is olyan jól, mint a moróczy doktor. Hiszen hallotta, mit rendelt az ő jó házi orvosuk a mamának, mikor nem volt étvágya; gyakran egyék, de ne sokat; tiz órákor tojást, sonkát, meg hozzá igyék egy pohárka finom erős bort.

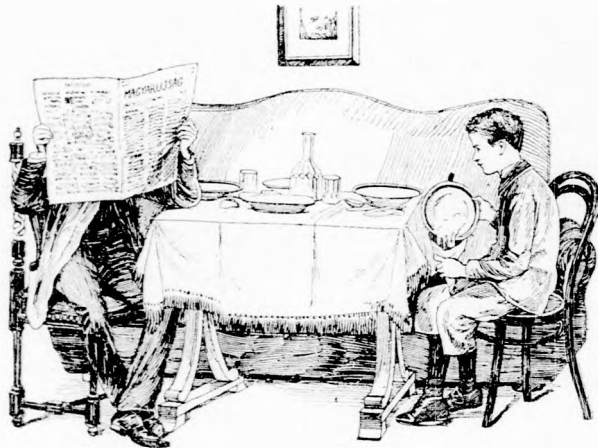
Ha a néni nem adja, majd adja ő, Ferke, a tanár urnak.

Rögtön elment a boltba és vett ott egy üveg finom bort. Azt magával vitte az iskolába. Mikor tiz órákor szünet volt, az iskolaszolgához ment, akitől rendesen uzsonnát vett és azt mondta neki, vigyen föl Somlyai tanár urnak a tanári szobába egy híg tojást és zsemlyét. Egy kis pohárkába töltött a borból is, elrendezte szépen a tálcán az enni-inni valót, akár a tanárné asszonyom.

— A tanár urnak pedig mondja meg, hogy a Nagysága küldi, parancsolta Ferke. Aztán maga bele ne ikóstoljon a borba, különben jaj lesz magának!

Ha a felesége küldte, akkor meg is köllött ennie szó nélkül. És a tanár ur meg

is ette. Jól is esett neki, és — csudának csudája! — még éhesebb lett utána az ebédre. Nem csömörlött meg, mikor az asztalhoz ült és Ferke gyönyörködve nézte, hogy ma jó étvágygyal fogyaszt el mindent, amit a tányérjára tesz tanárné asszonyom. Olyan öröme volt, hogy a maga porciójából is szeretett volna a tanár urnak adni, de azt mégsem merte tenni. Akik ismerik Ferkét, tudják, milyen áldozat lett volna ez az ő részéről; hiszen ő mindig éhes volt.

... A TANÁR NEM VETTE ÉSZRE. (Lásd a 67. lapon.)

Otthon nem szokott beszélni, aztán kicsi. Így történt, hogy tizórai lakomáról és nap, harmadnap és kénk hűségesen gonról. Mindig mást és hol sonkát, holtojás. Olyan gyöngédséggel is ő volna a Roszjó Erzsike. A tanár

orvos, hogy nem szabad mérgelednie,

hogy ne izgassa föl magát. Ferke azt az áldozatot is meghozta, hogy amikor este a tanár ur tanította, szépen figyelt, megtanulta a leckéjét, sőt megírta a feladványait is! Pedig Isten a megmondhatója,

milyen nehezére esett! De mit szeretett tanár ur

Volt az iskolában a tanár urat szörny. Ferke azt hallotta, valami csinyt követellen, szörnyen felh

— Osszeaprítom totta. Hogy meri a elrontani? Jaj neki

Otthon nem szokott volt a tanár ur sokat beszélni, aztán kicsit szórakozott is volt. Így történt, hogy meg is feledkezett a tizórai lakomáról és nem is említette. Másnap, harmadnap és így tovább, amíg Ferkénk hűségesen gondoskodott az uzsonnáról. Mindig mást és mást küldött, felváltva hol sonkát, hol tojást, hogy meg ne unja. Olyan gyöngédséggel tette, mintha nem is ő volna a Roszcsont Ferke, hanem a jó Erzsike. A tanár urnak azt mondta az

orvos, hogy nem szabad mérgelednie, hogy ne izgassa föl magát. Ferke azt az áldozatot is meghozta, hogy amikor este a tanár ur tanította, szépen figyelt, megtanulta a leckéjét, sőt megírta a feladványait is! Pedig Isten a megmondhatója, milyen nehezére esett! De mit nem tett volna meg a szeretett tanár ur kedvéért!

Volt az iskolában egy pajkos diák, aki a tanár urat szörnyen boszantotta. Mikor Ferke azt hallotta, hogy a gézengúz megint valami csinyt követett el Somlyai tanár ellen, szörnyen felháborodott.

— Osszeaprítom a gaz kölyköt! kiáltotta. Hogy meri az én tanárom étvágját elrontani? Jaj neki, ha megcsipem!

És hogy jobban megcsiphesse, lesbe állt az iskola kapuja mellé s mikor kijött a bünös, a nyakába ugrott, mint valami vadmaeska. Az a diák legalább két fejjel volt nagyobb Ferkénél, de most annyi püfföt kapott, hogy többet nem is kívánhatott. Kemény volt a tusa, de Ferke kerekedett fölül.

— Ha még egyszer bántod Somlyai tanár urat, befakasztom a fejedet! kiáltotta, mikor vége volt a csatának.

Ez a szemtelen ficzkó még tönkre teszi az egész kurát, mikor ő, Ferke, magol is a tanár ur kedvéért!

Bizonyosan kíváncsiak vagytok, hogy haladt a gyerek, nagy szorgalma mellett, kivált a német nyelvben. Hja, az nagyon, nagyon nehéz. Még most sem

tudott többet a híres német mondókánál: Der czajt isz kurcz! A többi tantárgyból már meglehetősen felelt az iskolában. Szóval: javult, mint a tanár ur étvágja.

Csodálatos is volt, milyen jót tett a tanárnak a Ferke gyógyítása. A tanárné napról-napra jobban csodálkozott rajta, hogy már most mire képes: megeszik egymaga akkora darabka sültet, mint egy kis gyer-

PALOTA A BOLDOG SZIGETEN. (Lásd a 72 lapon.)

mek tenyere. Azt hitte, hogy az orvosság teszi, de a tanár ur dicsérőleg mondá:

— Nem az orvosságnak köszönhetem. Azt hiszem, azóta érzem jobban magamat, mióta »tizórait« küldesz nekem.

Majd elhült a tanárné asszony ennek hallatára. Azt hitte, hogy tán láza van a férjének és most félrebeszél. De aztán hallotta, hogy történt a dolog és roppant megharagudott Ferkére. Ez meg csitította.

— A bort a zsebpénzemen vettem, az iskolaszolga hitelbe adta a harapni valót; ha tetszik, azt is megfizetem én.

Azt már a tanárné asszonyom nem engedte; de szörnyen restelte a dolgot. Ha kitudódik, mindenki nevet rajta. Ferkét annál jobban gyűlölte és szeretett volna szabadulni tőle. Szerencsére ép akkor helyezték a tanár urat más városba, jó messzire a Szepességtől. Rögtön el is kellett menniök, még abban a hónapban.

Azonnal értesítették Ferke atyját. De a fiu egyet gondolt. Ha az ő kedves tanára elmegy, minek maradjon ő itt Morócz városában? Összeszedte pénzét, kölcsön is vett a pajtásaitól, hogy az utiköltségre teljék. Ő bizony nem várja be, míg újra elszállásolják itten.

A tanár ur nem is tudta, miért borul úgy a nyakába Ferke és miért csókolja úgy össze-vissza a kezét. Ő is megölelte a fiut, aki annyira szerette. Utóljára is Ferke a lelkére kötötte:

— Tanár ur, kérem, ne felejtse el, hogy tizórázzék. Aztán finom bort igyék ám! Ugy-e, tanár ur, megteszi?

A tanár könyes szemel ölelte meg a kedves gonosz fiut.

Az esti vonattal Ferke haza ment. A tanárné asszonyomtól bucsut sem vett, holmi-

ját sem vitte el. Majd utána küldik. Maniak Tóni és a pajtások kísérték ki a vasúthoz.

Hajnalban érkezett meg szülővárosába. Mindenki aludt még. Mikor a vasutról haza ment, senki sem látta. A hátulsó kis kapun bemászott az udvarba, ott csöndesen a konyháig lopózkodott és az ablakon koczogott.

— Jesszus Máriám!...

Kata majd össze regyott ijedtében, mikor meglátta az urfit. De csak-hamar magához tért, bebocsátotta, tüzet rakott és jó meleg reggelit adott neki. Aztán kikérdezte, tömte mindenféle jóval, sopánkodott fölötte. Sohasem voltak még ilyen jó egyetértésben, mint most.

Persze egy kicsit bántotta, hogy fogja ő azt majd tudatni a nagyságos asszonnyal, mert nem valami kedves ujság lesz az, hogy az urfi haza szökött. De Kata sem volt ám ostoba. Valami furcsa tréfát eszelt ki.

Az udvarban volt egy kis mellék-épület, abban egy-két üres szoba is. Oda kvártélyozta be egyelőre Ferkét, befűtött jól, és bőven ellátta elemózsiával. Aztán megbeszélte vele, mit tegyen majd? Ebéd után meglesz a komédia.

Mikor a háznép talpon volt, senki sem gyanította, hogy vendég érkezett. Pedig feltűnhetett volna nekik, hogy Kata olyan ebédet főz, amelyben Ferke kedves ételei szerepelnek. Kata aztán vitt is neki olyan porceziókat, hogy elfelejthette a hosszú morórczi böjtölést.

Ebéd után meghívta Kata az egész háznépet az udvarra, hogy ő most valami nagyszerű produkciót mutat be.

— A nagyságos asszony nevetett rajtam a multkor, mert a dobszai hires javasasz-

szonynál jártam, mond Kata. Most bebizony lehet varázsolni. Tan boszorkányságot. Rögtön mit tudok.

De már erre kíváncsi jan. Természetes, hogy ház az udvaron, mi le

Kata nagy tüzet rakópén, mindenféle limlonmát, sárga-répát, zellnyérhajat, ócska papucshétféle fának a forgác egy rostát és a tűz fő

— Tutojiczát ataj Dezsőke nagy örömmel

— Csitt! rivalt reájon egy szót, különbe

Most annál sebeseb és bűvös szókat morhangosan kiáltotta:

Szénvonó és
Ugorj hegy
Vaslapát és
Hazajön az

Hát ki vágat ot udvar felől? Ferke az ámulást-bámulást, le nem irhatom. A örömeben vagy ijedt csöppent Ferke a apácska is kifutott. tek feléje közeledni. dög. Hát ördögnek volt, — mert bizony jött meg.

Apácska tán rögtön vissza is küldte volnárnia köllött, míg Estig pedig a mama

szonyánál jártam, mondá nagy ünnepiesen Kata. Most bebizonyítom, hogy igenis lehet varázsolni. Tanultam tőle egy kis boszorkányságot. Rögtön meg is mutatom, mit tudok.

De már erre kíváncsiak lettek mindnyájan. Természetes, hogy ott leste az egész ház az udvaron, mi lesz hát?

Kata nagy tüzet rakott az udvar közepén, mindenféle limlomot, gyökeret, hagymát, sárga-répát, zellert dobott belé, kenyérhéjat, ócska papucsot, egy csomó haját, hétféle fának a forgácsát. Aztán elő vett egy rostát és a tűz fölött kezdte forgatni.

— Tutojiczát ataj pattodtatni! kiáltott Dezsőke nagy örömmel.

— Csitt! rivalt reá Kata. Senki se szóljon egy szót, különben vége mindennek!

Most annál sebesebben forgatta a rostát és büvös szókat mormogott hozzá. Végre hangosan kiáltotta:

Szénvonó és vaslapát,
Ugorj hegyen-völgyön át!
Vaslapát és piszkafa, —
Hazajön az urfi ma.

Hát ki vágta ott elő a szénvonón az udvar felől? Ferke urfi volt biz' a! Azt az ámulást-bámulást, ami most következett, le nem írhatom. A mama olyat sikoltott örömeiben vagy ijedtében, mikor az égből csöppent Ferke a nyakába borult, hogy apácska is kifutott. A gyermekek alig mertek feléje közeledni. Azt hitték, valami ördög. Hát ördögnek egy kicsit ördög is volt, — mert bizony a valódi, eleven Ferke jött meg.

Apácska tán rögtön, abban a perczen vissza is küldte volna. De már csak estig várnia köllött, míg arrafelé megy a vonat. Estig pedig a mama rábeszélte, hogy elég

volt a szepesi tanulásból, maradjon itt-hon. Ferke is azt mondta, hogy nem érdemes visszamennie.

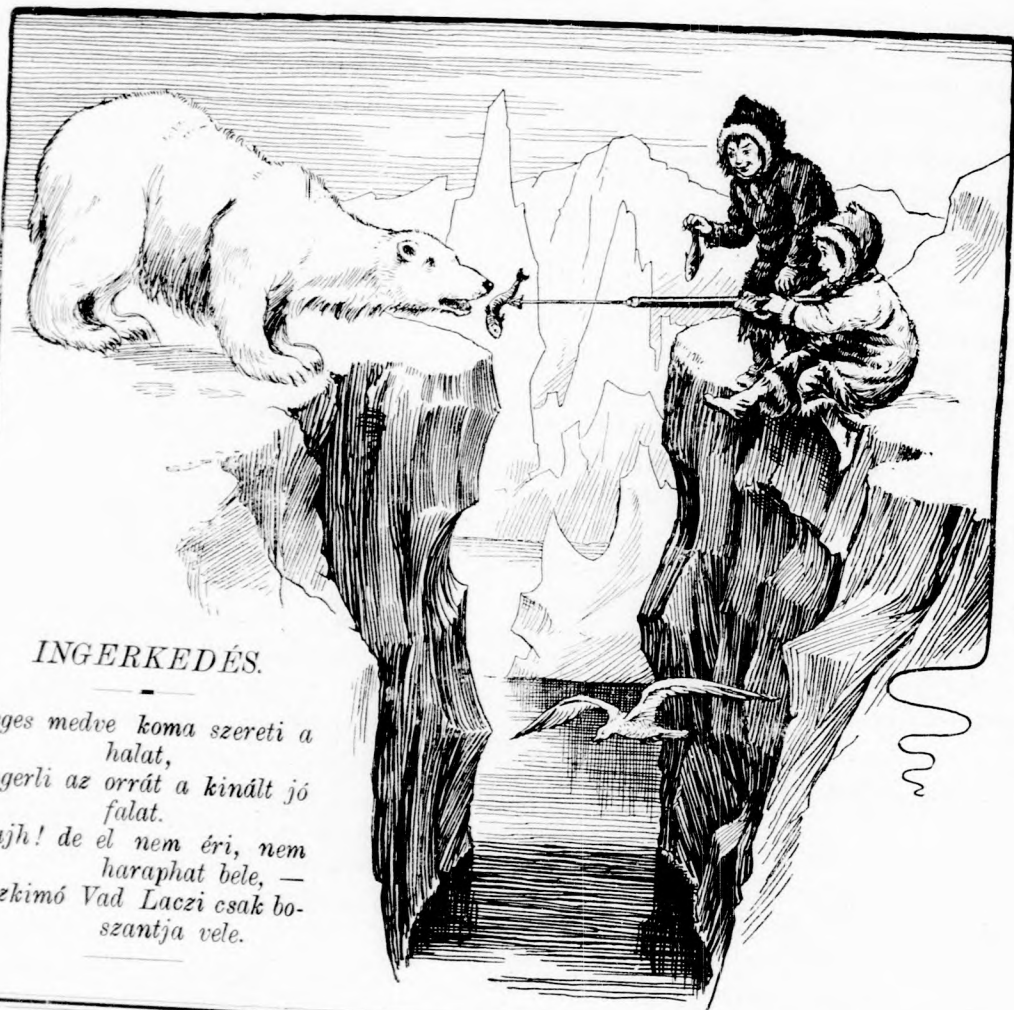
— Látja apácska, még csak néhány hét van hátra az iskolai évhez, ugysem tanulhatnék már sokat: der czajt isz kurz!

És apácska engedett. Mit is tehetett volna okosabbat? Azt mindenki mondta, csak Biri néni nem. Ő persze azt akarta volna, hogy Ferkét a pokolba vigyék.

A pajtások előtt pedig újra volt mivel dicsekednie Ferke urfinak. Azt állította, hogy tüzes sárkányon jött haza, aki egy perc alatt vitte Moróczról hazáig. Egy hajszál hija volt, hogy le nem bukott róla, mikor a Hernád fölött repültek; de jól belé kapaszkodott a sörényébe. Vad Laczi persze nem akarta elhinni, mint rendesen. De az nem ártott a Ferke tekintélyének. Egy-két birkózás után, melyben Ferke győztesnek maradt, a fiuk elhittek neki mindent és bátran mesélhetett ezer csudát a Szepességről.

Én azonban már elfáradtam s most nem is mondok többet Ferke dicsőségéről. De tudom, lesz még okom, alkalmam és kedvem is elmesélni az ő későbbi rugaszkodásait.

INGERKEDÉS.

*Jeges medve koma szereti a
halat,
Ingerli az orrát a kínált jó
falat.
Hajh! de el nem éri, nem
haraphat bele, —
Eszkimó Vad Laczi csak bo-
szantja vele.*

PALOTA A BOLDOG SZIGETEN.

(Képpel a 69. lapon.)

SZINTE hallom, amint nevetve mondjátok:

— Ugyan ne tréfáljon, kedves Forgó bácsi! Már hogy volna az palota? Legföljebb ha oláh viskó.

Már pedig palota, ha mondom, még pedig a boldog sziget büszke főnökének a palotája. Magát a boldog és büszke főnököt is ott láthatjátok a rajzon.

Persze, boldog szigetről tulajdonképen csak a mese szól. Az emberek csak úgy elképzelik, milyen pompás, milyen nagy-szerű volna az, ha olyan szigeten élhetnének, ahol minden gond és fáradság nélkül töltenék a napjaikat, nem fenyegetne éhség, csikorgó hideg tél, nem kellene tanulni, dolgozni, mindent készen adna valami jó-ságos tündérke. Talán-talán még közületek is gondolt már valaki effélét, aztán felső-hajtott:

— Ó, csakhogy ilyen a földön!

Hát van. És azo- meg lehet tanulni, ki vagy az örök gondvis-

Messze a nagy oczeánban van egy gyönyörű sziget-csoport, »Fidsi-szigetek« a neve. Majdnem örökös- sen derült nap fénye ragyog reá, csak néha-néha, mikor épp szük-séges, esik áldá-sos eső, fölfris-sítve a növény-zetet. Gyönyörű virágok, hasznos növények, pompás gyümölcsöt termő fák borítják a tájat mindenütt; veszedelmes fene-vad nincs, csak hasznos, ártalmatlan állat; ellenség nem törhet be, mert a sziget messze, messze van a tengerben. Me-sében sem talál-hatni ehhez fog-ható csoda szigetet.

És mit gondol-tok, milyenek a lakói ennek a boldog szigetnek? Hát biz azok szá-nalomra méltó vademberek. A ru-házatok mindössz a derekukra köt- soha sem fáznak? A pompás növény-gu- egyébért? Nem is fa-

— Ó, csakhogy ilyen boldog sziget nincs a földön!

Hát van. És azon a boldog szigeten meg lehet tanulni, ki okosabb: az ember-e, vagy az örök gondviselés.

Messze a nagy oczeánban van egy gyönyörű sziget-csoport, »Fidsi-szigetek« a neve. Majdnem örökösén derült nap fénye ragyog reá, csak néha-néha, mikor épp szükséges, esik áldásos eső, fölfrissítve a növényzetet. Gyönyörű virágok, hasznos növények, pompás gyümölcsöt termő fák borítják a tájat mindenütt; veszedelmes fenévad nincs, csak hasznos, ártalmatlan állat; ellenség nem törhet be, mert a sziget messze, messze van a tengerben. Messében sem található ehhez fogható csoda szigetet.

És mit gondoltok, milyenek a lakói ennek a boldog szigetnek? Hát biz azok száználomra méltó vademberek. A ruházatuk mindössze egy kötény, melyet a derekukra kötnek. Minek egyéb, mikor soha sem fáznak? Az eleségök jó gyümölcs, pompás növény-gumó. Minek fáradjanak egyébért? Nem is fáradnak. Nem dolgoznak,

nem tanulnak semmit, tehát nem is tudnak semmit Minek, mikor mindent készen találnak? Valami kis kunyhó-félét is csak azért rónak össze, hogy a meleg déli órákban, meg az esős napokon legyen hol heverészniök.

Egyébként szelid emberek, de az értelmiségnek oly alacsony fokán állanak, hogy még vallásuk sincs, azt sem tudják, hogy van Isten.

Ilyenné lett az ember azon a boldog szigeten, mely munka, fáradság nélkül megad neki mindent.

Az pedig természetesen, hogy ilyenné lett. Mert gondtalan henységben tompa maradt az elméje.

Bezzeg másképp él az ember, akinek nem olyan boldog sziget a hazája. Fáradnia, dolgoznia kell, tanulnia, vetélkednie, — e közben pedig kiművelődik az elméje, szert tesz tudományra, ügyességre és alkot nagyszerű műveket, halad folyvást a tökéletesezésben, — isten képmása lesz a földön.

SZIGORU ŐR. (Lásd a 79. lapon.)

Bölcsen intézte hát a Gondviselés, hogy nem teremtett sok olyan boldog szigetet, ahol tunya tétlenségben félig állat marad az ember. Ne is kíváncsozzunk hát ilyen boldog szigetre, hanem maradjunk ott, ahol

tanulni, dolgozni kell s ahol a küzdelemben edzett, kimivelt éles elme igazán boldoggá, hatalmassá teszi az embert.

MEGZAVART PIHENÉS.

(Képpel a czímlapon.)

SZEGÉNY majom-tánczoltató
Egész nap az utat járja,
Eltikkadtan pihenni dől,
A kemény rög a párnája!

Vásott Gyurka nem nyughatik.
»Várjatok csak, megtréfálok!
Neki is, a majmának is
Orrát-fülét meghuzgálom.«

Oda sompolyg, meghuzgálja,
De nyomban rá nagyot ordít, —
Szemfüles a majom koma
És a tréfán gyorsan fordít.

»A fülemre vagy kíváncsi?
No, van nekem jó fogam is.«
És erősen megharapja
Gyurka kezét a kis hamis.

Vigan vigyorg a majmocska,
Juggatva fut Gyurka odább, —
Nincs már kedve, hogy zavarja
A szenderegők nyugodalmát.

A H A R O M V Ö.

— Orosz nép-mese. —

HOL volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreg ember. Künn élt a falu végén a feleségével, meg a három csodaszép leányával.

Fogta magát egyszer az öreg ember, kiment a mezőre szántani. Kora tavasszal volt s óriási felhők borították az eget. Szörnyű módon didergett szegény öreg.

— Istenkém! így fohászodott, de csak szép is volna Napsugártól, ha irántam való szivességből kidugná egy kicsit a fejét

a felhők mögül. Hiszen ugyis: egyik kéz mossa a másikat. Jóra való ember létemre nem kívánnám a szivességét ingyen. Ha jó meleg lesz, tudjátok, mit adnék neki jutalmul? Hát az én legidősebb lányomat, a gyönyörűséges Ljubasát!

Alig hallott Napsugár a szép Ljubasáról, elkezdett mozogni, fészkelődni örömeiben s úgy rásütött, rátűzött az öreg ember bundájára, hogy élvezet volt neki a munka.

Épen mikor már elég melege volt, jött ki a mezőre az ő legidősebb lánya, mert hozta az ebédet.

— Jó hogy jössz, édes lányom; épen most jegyeztelek el Napsugár urfival; kedves ur nagyon, élj vele boldogul s ne felejtkezzél meg rólunk.

— Köszönöm, édes atyám!

— Nagyon örvendénék, ha nemsokára lenne szerencsénk kedves ipam uramhoz! — mondá Napsugár, az uj vő.

Haza megy az öreg, kérdi a felesége:

— Hát a leányunkat hol hagyta, apjukom?

— Biz' azt férjhez találtam adni.

— Vaj' kihez?

— Hát a Napsugárhoz.

— No, hál' Istennek!

Rövid idő multán kiment az öreg az erdőre fát vágni. Mivel sok volt a munka, ott érte az éj. Olyan sötét volt, hogy még a saját kezében a baltát sem láthatta meg.

— Ejnye! mondja, bizony szép lenne Hold uramtól, ha kissé erre felé világítana. Megérdemelném, na meg aztán meg is jutalmaznám, ha jól mutatja az utat. Odaadnám neki a második lányomat, a szépséges Matjosát.

Nem is köllött egyéb Hold uramnak! Alig hallott a gyönyörű eladórul, jó kedvre

derült, mosolygós arca ut felé. Jól világított, né valami fagyókérbe, vagy már közel van az öreg szembe látja jönni Matjosát, ő rá is ráestele az utat.

— No, kis lányom, épen Hold urammal. boldogul s ne felejtke leidről.

— Nagyon örvendénék lenne szerencsénk ipam Hold uram nyájasan.

Haza megy az öreg

— Hát a lányunk

— Biz azt férjhez

— Kihez?

— Hát Hold uram

— Hál' Istennek!

Péter és Pál napján szénát kaszálni.

Egy árva felhő serkenő hőség volt. Csak ték a szegény ember csüggedt, hogy a kasza tartani.

— Én Istenem, só ha Szél urfi megköny a gyötrődésben, bi jutalmat adnék. Oda a legkisebb lányomat

Alig hallotta Szé szép Fedlusa: elkezolni, nem fért a letette az öreget, hogy

Épp akkor hozta az ebédet.

— Hozott Isten, gondoskodtam, most

derült, mosolygós arcát odafordította az ut felé. Jól világított, nehogy bele botoljon valami fagyökérbe, vagy fácskába. Hát amint már közel van az öreg az ut végéhez, szembe látja jönni Matjosát. Gombát szedett, ő rá is ráesteledett s eltévesztette az utat.

— No, kis lányom, most jegyeztelek el épen Hold urammal. Kedves ur. Éljetek boldogul s ne felejtkezzél meg öreg szüleidről.

— Nagyon örvendénék, ha nemsokára lenne szerencsénk ipam uramhoz! mondá Hold uram nyájasan.

Haza megy az öreg, kérdi az asszony:

— Hát a lányunk hol maradt?

— Biz azt férjhez adtam.

— Kihez?

— Hát Hold uramhoz.

— Hál' Istennek!

Péter és Pál napján megy ki az öreg szénát kaszálni.

Egy árva felhő sem járt az égen. Rekenő hőség volt. Csak úgy szakadt a verejték a szegény ember homlokáról. Ugy elcsüggedt, hogy a kaszát sem birta a kezében tartani.

— Én Istenem, sóhajtott az öreg ember, ha Szél urfi megkönyörülne rajtam ebben a gyötrődésben, biz' Isten, meghálálnám, jutalmat adnék. Oda adnám neki feleségül a legkisebb lányomat, a szép Fedlusát!

Alig hallotta Szél urfi, hogy eladó a szép Fedlusa: elkezdett örömeiben táncolni, nem fért a bőrébe. S úgy legyezgette az öreget, hogy megenyhült bele.

Épp akkor hozta a szépséges Fedlusa az ebédet.

— Hozott Isten, lányom! No, rólad is gondoskodtam, most adtalak hozzá felesé-

gül Szél urfihoz. Legyetek boldogok és meg ne felejtkezzél rólunk! Hiszen te vagy a mi legkisebbik lányunk.

— Köszönöm, édes apám!

— Örülénk, ha nemsokára láthatnók kedves ipam uramat! mondja a vő.

Hazament az öreg. Megy elibe a felesége.

— Hát a legkisebb lányunkat is odaadtad?

— Oda biz' én!

— Kihez?

— Szél urfihoz.

— No, hála Istennek!

Egyedül élt most már az öreg az asszonyával. Alig mult el egy hét, vágyódtak a legöregebbik lányuk után. El is ment az öreg ember meglátogatni a lányát.

Kora reggel indult el, mégis besötétedett, amire odaért. Nap uram meg a felesége már lenyugodtak volt; de rögtön fölkeltek hogy az öreget köszöntsék.

— No, asszony, mondja Napsugár, kéne valamit enni adnunk az apának. Süss csak hamarosan kalácsot!

— Hát még mit? durczáskodott a fiatal asszony. Majd bolond leszek tüzet rakni éjnek idején! Nem sütök biz' én!

— Csak gyúrd meg a tésztát! Nem is kell tüzet raknod.

Meggyúrja az asszony a tésztát.

— Így la! mondá a Nap. Már most csak borítsd rá a fejemre!

Ráborítja az asszony a tésztát az ura fejére, hát egy percz alatt ki is sült a kalács.

Alig ér haza az öreg ember, mondja a feleségének.

— Feleség, süss nekem kalácsot, éhes vagyok.

— Nem vagyok tán bolond, hogy most rakjak tüzet, éjféلكor!

Mondja neki az ura:

— Te csak gyúrd meg a tésztát, nem is köll végette tüzet raknod.

Meggyúrta az asszony a tésztát. Az ember utána hajolt.

— Most borítsd rá a fejemre!

Ráborítja az asszony az ura fejére, de biz' ugy összeragadt tőle a szeme, füle,

szája, hogy három nap, három éjjel birta csak magáról leáztatni.

Egy hét multán elindult az öreg ember a második leányához.

Korán indult el, mégis szürkületkor ért csak oda a vejéhez. Hold uram meg a felesége már ott aludtak egy padon a ház előtt.

Rögtön föl is keltek, hogy apát illendően fogadják.

VÉGZETES SÉTA.

I.

*Sétál Kácsér ur s az egész familia,
Ünnepnapon már csak illik mulatnia.
Egyszere csak: »Baj van!« hápog Kácsér apó,
»Otthon nyitva maradt, ugy tudom, az ajtó!«*

— No, asszony, mondja Hold uram, kéne apát valamivel jól tartani. Eredj le csak a pinczébe, hozd fel a mézet!

— Ugyan már meg mi jut kendnek az eszébe? Ilyen sötéttel pinczébe menni! Nem ettem bolond gombát!

— Csak menj, ha mondom. Majd lesz ott elég világos.

Lemegy az asszony a pinczébe, Hold uram pedig az ajtó-résen bedugja az ujját...

olyan világos lett nyomban az egész pincze akár világos nappal.

Hogy az öreg ember hazaért, mondja a feleségének:

— Asszony, hozz nekem mézet a pinczéből!

— Ejnye apjukom, tán bizony a lányunknál felejtette el kelmed azt a csöpp eszét? Még hogy ilyen sötétben menjek le a pinczébe? Nem én!

— Ne félj, csak te m

Megy le az öreg asszony az ajtónyíláson dugta be az ujját, hogy nem lett világos tőle a pincze. A sötétségben pedig a garas a szegény asszony, kimozdult meg ki is ütötte a fél

Egy hét multán már a lány után vágyódott a

*Nyit
Még
Már,
Kácsér*

— Te, feleség, nagy

üljünk ki egy kicsit a

— Hát kelmedet r

hogy mindaketten be

— Mi jut eszedbe

bundát, a többit bizo

Az asszony hozza a

a vizre. A Szél rádol

— Ne félj, csak te menj le.

Megy le az öreg asszony, az ura meg az ajtónyíláson dugta be a kis ujját. Bizony nem lett világos tőle a pincze . . . A szörnyű sötétségben pedig a garádicsokon legurult a szegény asszony, kimarjult a fél lába, meg ki is ütötte a fél szemét.

Egy hét multán már meg a legkisebbik lánya után vágyódott az öreg.

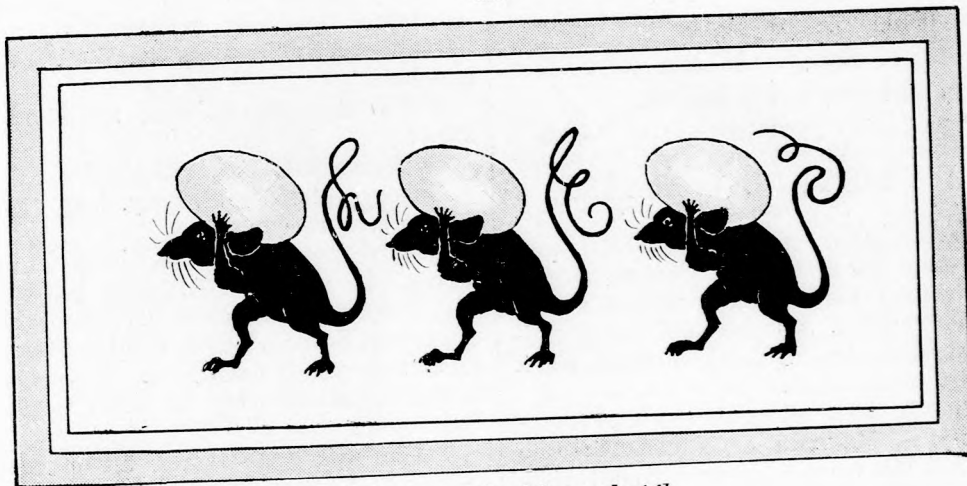
— Elmegyek, megnézem, hogy mint éli a világát.

El is ment. Még világos volt, mire oda ért. Szél uram meg a felesége jól tartották minden jóval, amit csak szeme-szája megkívánt. Mikor aztán ellakott, indult haza felé.

Elmenőben hallja, amint a Szél így szól a feleségéhez:

VÉGZETES SÉTA.

II.

*Nyitva biz' a! Gonosz tolvajok meglesték,
Még csak meg sem várták csinyökhöz az estét.
Már, im, futnak — hej! a gondatlanság kárt vall! —
Kácsa néni három szép tojaskájával.*

— Te, feleség, nagyon meleg van. Gyere, üljünk ki egy kicsit a vízre!

— Hát kelmedet mi lelte? Azt akarja, hogy mindaketten bele fulladjunk a vízbe?

— Mi jut eszedbe? Csak hozd ki a bundát, a többit bizd rám!

Az asszony hozza a bundát, le is mennek a vízre. A Szél rádobja a bundát a vízre.

— Most ugorj egyet! mondja az aszszonynak.

Mindaketten egyszerre ugranak, Szél uram meg jól alája fuj a bundának, úgy, hogy a bunda olyan szolgálatot tett nekik, mint egy csónak.

Haza megy az öreg ember, mondja mindjárt:

— Te asszony, meleg nagyon ez a kunyhó. Gyere, üljünk egy kicsit a vízre!

— Hát vénségire megbolondult kend? Vízre ülni! Hisz odaveszünk!

— Már hogy vesznénk oda? Csak hozza ki a bundát!

Az asszony hozza a bundát s mikor odaértek a folyóhoz, azt mondja az ember:

— Most dobd rá a vízre!

Az asszony rádobja a bundát a vízre.

— Úgy, most ugorjunk rá egyszerre, majd az mint a ladik visz el a vizen.

Egyszerre ugrottak rá . . . s a bunda elsüllyedt velök a mélységbe.

Azóta se látta senki sem az embert, sem az asszonyt, sem a bundát.

Fordította: Fried Margit.

A VASGYURÓ CSÁSZÁR.

RÉGESRÉGEN, több mint másfél ezer esztendővel ezelőtt, Severus római császár nagy katonai ünnepségeket rendezett Thráciában. A legkiválóbb római vitézek versenyeztek vívással, birkózással a kitűzött jutalmakért.

A nézők közt álldogált egy thrák eredetű ifju is, Maximin, óriás termetű: több mint hét láb magas. Sóvár szemmel nézte a viadalokat, végre engedelmet kért, hogy ő is versenyezhesen. Megkapta az engedélyt és nagy lett a római vitézek bosszúsága. Mert azon a napon egyikök sem nyert többé jutalmat. Maximin legyőzte valamennyiöket.

Másnap Severus császár épp kocsiba ült, hogy a távoli versenytérre hajtasson, mikor megpillantotta Maximint.

— No, ma nem kívánsz versenyezni? kérdé.

— De igen, ha szabad.

— Csakhogy már elkéstél. Mert a viadal azonnal kezdődik, mielőtt én oda érkezem. A lovaim pedig jól futnak, te csak nagy idő múlva érsz oda.

— Ott leszek én is idején.

És ott volt: versenyt szaladt és egy időben ért oda a császár fogatával, aztán, mintha csak kényelmesen sétált volna, a versenyzők közé lépett és megint elnyert minden díjat.

Severus császár fölvette testőrségébe a nagy erejű ifjut, a ki aztán mint katona gyorsan magasra emelkedett. Nem mintha nagy érdemeket szerzett volna, de mert mindenki rettegett szörnyű erejétől. Egy ökölcsapással eltörte a ló lábát, ujjai közt porrá morzsolta a követ, tövestől tépte ki a fákat, könnyedén eltolt olyan megrakott szekeret, melyet több ló sem birt megmozdítani. De meg is evett naponkiat harmincz font hust és megivott rá fél akó bort.

Ha valamit akart, csak szétnézett és kérdé:

— Van-e valakinek kifogása?

Dehogyan volt! Majd bizony, hogy agyonmorzsolja a vasgyuró!

Hát végre azt akarta, hogy császár legyen. Az is megtörtént, még pedig olykép, hogy Maximin és czinkosai megölték Alexander Severus császárt, aztán Maximin kikiáltatta magát császárnak. És várták az emberek, milyen nagy és dicső uralkodó lesz belőle.

Talán még soha sem is ült olyan hatalmas erejű férfiú a trónuson, mint ez a vasgyuró császár. Ámde csakhamar kiünt, hogy a puszta vad erő nem ad elég tekintélyt és dicsőséget. Jóság és ész is kell hozzá. Maximin császár, erejében és hatalmában elbizakodva, annyira kegyetlenkedett, hogy az emberek már nem viselhették el. Összeesküdtek, megrohanták Maximint. Hiába volt szörnyű ereje, végre is letépték, megölték. A milyen gonosz módon jutott a trónusra, éppen olyan dicsstelen módon bukott is le onnan.

KERT

Kap

— »

Ha

— »

Nem

Ma

Vig

Ha

Sz

— »

Ben

A »Kis rejtvénybe helyett Ezzel a fejtést, m idő van.

MEGF

A »K ban köze

Helye Nagy Len

SZIGORU ŐR.

(Képpel a 73. lapon.)

KERT kapuján büszkén lobogA zászló,
Kapu előtt hűn örködik
Hős László.— »Megállj! Ki vagy? Itt tilos a
Bemenet!Ha meg nem állsz, kioltom az
Éltedet!«— »Jaj, vitézlő strázsa uram,
Kegyelem!Nem járok én mint ellenség
E helyen.Mama küldött a kertészhez
Mint futárt,Vigyek egy kosár gyümölcsöt,
De mindjárt!Ha nem vinnék, te is kárát
Vallanád,Szár az kenyér lenne csak az
Ozsonnád«.— »Az más! Igy már szabály, hogy: az
Ut szabad.Bemehetsz és... tudod... hát csak
Jól szaladj!

IGAZÍTÁS.

A »Kis Lap« LV. köt. 4-dik számában közölt rejtvénybe hiba csuszott be: ugyanis a *Temes* szó helyett *Eperjes* veendő a sorozatba.

Ezzel a helyreigazítással keressétek tehát a megfejtést, melynek beküldésére még egy egész heti idő van.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 2-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Okosnak áll a világ.

Helyesen fejtették meg: Kazy Livia, Nagy Lenke és Ernő, Morzsányi Elluska, Luczen-

bacher Ada, Pattantyús Andor, Kokits Egon és Viktor, Lányi testvérek, Goldmann Pál, Kalmár Szeréna, Somogyi testvérek, Vizoly Viola, Trebitsch Károly, Schweiger Ilona, Hoffmann Pista, Takács Jenő, Piek Károly, Kocsis Margit, Dósa Magda, Cséry Ilonka, Seyler Gizella, Ranschburg Béla, Badics Gizi, Szabó Imre, Török Andor, Zechmeister Laci, Angyal Miksa, Kovásznay Sándor, Törk Madelaine, Glücksthal Béla és Sándor, Bries-tyánszky Sándor, Rosenfeld Margit, Robitsek Magda, Máder testvérek, Koller Sárka, Pap Zolika, Csetényi Erzsé, Csiskó Anna, Záborszky Mariska és Dező, ifj Somogyi Zsigmond, Lichtenstein Klarika, Alice és Lajos, Fried Ernő és Béla, Hirsch Józsi és Ernő, Zubor Imre, Virág Rózsika és Juliska, Berecz Kálmán, Murgu Jancsi, Klein Mariska, Böhm Gyula, Lőrinczy Mariska (hiányosan), Mérey Ágosta, Boros Emmike, Kendi Mariska, Milhófer Frida, Igmándy Terezi és Elek, Hajnik Ilonka és Miklós, Vuskits Józsa, Graef Paula és Márta, Zakariás Sándor, Hampel Ferencz, Fischer Margit, Pékary Ilonka és Lilike, Ybl Mártika, Kossaczky Gyula, Lintner Fancsika, Kauszer Berté, Mészáros Jolán és Matild, Grerer Miklós, Jusztusz Hajnalka, Kráczonyi Steike, Krausz Szidike, Veress Gellért, Andrássy Ilona, Laukó Sarolta, Fiedler Dezső, Diemár Kálmán, Lórenz Béla, Masjon Márta és Vili, Péterfy Vilma, Granitz Manó és Ödön, Dukesz Anna és István, Krivány Dénes és Jankó, Szakáll Paula, Lipták Gyula, Hollós László, Hanvai Ilonka, Kalvin Erzsike, Husz Miczike, Mándy Gizike, Ravasz Piroška, Veress Gizi, Ebeczky Gabriella (részben), Szlacsányi Szeréna és Gyula, Kőnyöki Ilona, Richon Lili, Fülöp Irma, Weszter Béla, Schönstein Mariska, Werkner Albert, Kelemen Pali, Bárdossy Margit, Weisz Lili, Kováts Piroška, Borovitz Ilona és Margit, Koronthály Zoltán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Dukesz Anna és István, Ózdon*, kiknek a jutalom-könyvet »Tündér-mesék«, világhírű szép tündér-mesék, a magyar gyermekvilág részére átdolgozva, számos képpel, diszes vászonkötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LV. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Masjon Márta és Vili, Weisz Lili.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Krausz Szidike. Régi kis hívem újabb jelentkezését örömmel látom. A lap küldése dolgában azonban a szerkesztőség nem intézkedhetik, hanem csak a kiadó-hivatal, melyhez az előfizetési díj is küldendő. Hogy a megfejtők lakóhelyét is közöl-

jem, az nem lehetséges. Már a névsor maga is sok helyet foglal el; ha még hosszabbra nyujtanám, ez az olvasmányok rovására történnék, minden szükség nélkül. — **Krásznyi Steffe.** Megelégedéssel vettem hírét a vizsgálatod jó sikerének. Most kétszeresen édes a pihenés, ugy-e? — **Markovics Ignác.** Beküldheted, föltéve, hogy a saját munkáid A mi jót találók közte, besorozom. — **Kendi Mariska.** Alkalmast új kis olvasóm vagy és nem tudod a szabályt, tehát figyelmeztetek, hogy gyűrött, tépett, rongyos darabka papírosra levelet írni nem illik s az ilyen levelet, akár megfejtésre, akár egyébre vonatkozik, nem veszem figyelembe; mintha nem is kaptam volna. Remélem, ezentul csak gondos, rendes levelet kapok tőled. — **Toperczer Ödön.** A kitüntető okmányra, melyet a vizsgálatnál kaptál, joggal lehetsz büszke, mert szorgalmad és törekvésed bizonyossága. Csak tovább is ezen az uton előre! — **Kausser Bertl.** A szerkesztőséghez czimezendők a lap tartalmára, tehát a megfejtésekre is vonatkozó levelek; a kiadó-hivatalhoz pedig az előfizetésre, a lap szétküldésére vonatkozóak. — **Gyika Marianne és Alice.** Soraitokat átküldtem a kiadó-hivatalnak, mely bizonyval kellően intézkedni fog. Ha a lap nem oda járt, ahová kellett volna, kár volt ennyi ideig várni a felszólalással. Míhejt valami hiba vagy tévedés van, egyszerű levelező lapon értesíteni kell a kiadó-hivatalt, mely azonnal orvosolja a bajt. A szerkesztőség ez ügyekkel nem foglalkozik s panaszotok orvoslása gyorsabban megtörtént volna, ha egyenesen a kiadó-hivatalhoz fordultatok volna. — **Fischer Margit.** Kissé bajos dolgot kérsz, kis leányom. A »Kis-Lap« szombatira készül el, hát hogy küldjem el neked szerdán? Ugy-e bajos? — **Horváth Kornél.** Tiszta »jeles«-sel ékeskedő bizonyítványodról igaz örömmel vettem tudomást. Kérdésekre azonban határozott választ nem adhatok. Tizenegy éves fiu kezébe általában még nem való puska, még Flaubert-puska sem, mert vigyázatlanságból, szleskedésből könnyen következik nagy szerencsétlenség; kivételesen csak olyannak adnám a kezébe, akiről tudom, hogy nagyon gondos, óvatos, soha sem pajkos és hirtelenkedő. Ilyen vagy-e, nem tudom, de jó atyád tudja s az ő elhatározásába bizonyosan magad is készséggel bele nyugszol. — **B. Vay László.** Szívesen vettem értesítésedet, hogy kedved telik a »Kis Lap« olvasmányában. Hiszem, hogy hovatovább mind jobban meg fogod szeretni. Azok a megfejtések azonban, melyeket beküldtél, már nagyon régi rejtvényekre vonatkoznak. A legújabb számokban közölt rejtvények megfejtését kell beküldeni, az ilyen megfejtők névsorát közlöm is. — **Kálmán Erzsike.** Kitünő sikerű vizsgálatodról megelégedéssel veszek tudomást. Kérdésre válaszom: köszönöm, jól vagyok. — **Murgu Jancsi.** Igaz örömem telt soraiddal, melyek arról tanuskodnak, hogy alig két év alatt már majdnem teljesen megtanultad a magyar nyelvet.

És ha ebben, amint írod, a »Kis Lap« is segítségére volt, ez kétszerezi örömemet, mert az ilyen sikerben találok fáradozásaim legszebb jutalmát. Haladj tovább az eddigi uton! Szívvel üdvözöllek! — **Stokinger Milke.** Bekötési tábla dolgozban fordulj a »Kis Lap« kiadó-hivatalához. — **Weisz Lili.** Ha tudod, hogy W. L. barátinód Bártfán nyaral, akkor nem szükséges külön üzenet. Elég, ha leveledet oda czimezed; bizonyosan megkapja. — **Hüvös Francziska.** Pótló rejtvényed fogyatékos, mert a negyedik szó — nem szó. Szükséges, hogy a feladott szavak mindegyike önálló értelmű legyen, de az l csak egy betű, nem szó. Keresz tehát mást, megfelelő helyettes kiigazítva küldd be újra. Azok, akikkel levelezni óhajtsz, ugy tudom, már kinőttek a kis olvasóim sorából, tehát céltalan kísérlet volna, hogy felszólítást intézzek hozzájuk. — **Kálnoki Erzsike.** Azt a verset a »Kis Lap« egyik remdes dolgozótársra írta, aki már számos verset irt kis olvasóim számára. Ha ő maga nem írta alá a nevét, én sem közölhetem. Miért éppen ez a vers juttatta eszedbe azt a kérdést? Második kérdésedre válaszom: rejtvényt te is küldhetsz be, föltéve, hogy a magad műve. — **Kováts Piroška.** Azok a német mesék nagyon ismeretesek, tehát közlésre nem alkalmasak. De a saját magad gyakorlására lefordíthatod. — **Schwartz Géza.** Ilyen fajta nagyon sok van már közlésre elfogadva, így hát a tiédnek közlését nem ígérhetem, mert ebben az esztendőben nem kerülhetne rá a sor. A 10 krt, ha egy hét alatt másképp nem rendelkezel róla, a Szünidei gyermek-telep javára adom. — **Kokits Viktor.** Ugyan bőven ontod! Csak az a baj, hogy egyiket sem dolgoztad ki kellő gondnal. Hanem talán jut majd egyszer időm rá, hogy egyikét-másikat közlésre alkalmasra simítsam. — **Borovitz Ilona és Margit.** A szép siker közlésével ép ugy megörvendeztetek, mint a kedves virágos megemlékezésel. Ölellek! — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

* Levelezni óhajt: *Kálnoki Erzsike*, Budapest, Felső-Margitsziget. *Hüvös Francziskával*.

JÓ SZÍV.

A szünidei gyermek-telep javára: *Werkner Albert* 1 frt.

Az ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

A »KIS LAP« minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél-évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferenczies-tere 3.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferenczies-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

